

Tibor
Hrs
Pandur

**Unutrašnji
poslovi**

Tibor
Hrs
Pandur

**Unutrašnji
poslovi**

Zagreb, 2018.

Tibor
Hrs
Pandur

Unutrašnji poslovi

Sa slovenskoga
preveo Edo Fičor

XXX

Give me a future to fight against
Give me tenderness and you'll give me form

The trembling of the hand
Against the frail window of the metro

This gaping hole that makes me write
This gaping hole between us

Ne nisam bio Vijetnam

Ti si bio
Kroz tebe sam bio tamo
Sin ocu, kao
Da je upoznao bezosjećajnost prije nego što je otišao
Kako se obradovao putnoj ispravi
Kako se odupro silovanjima
Prvu noć od svojih suboraca
Između pišanja i sranja netko
Ustane da bi nekog silovao
Ludilo rada, ništa me nije dirnulo, jebote
Išao sam video random scene
Napade gerile, u barove bačene bombe
Raznesu ljude, neki i dalje pucaju, i brod
Ja među njima i promatram
Netko prilazi mojem stolu, ti lutaš
Letiš kod ograda u blizini planine
Za domom, za mnom, za malo zemlje
I onda sam shvatio zašto su se ti ljudi borili
Za jedan *patch* / za jednu krpicu zelenja
Gdje mogu biti i imati svoj mir
Od drugih

Država u državi

U Južnoj Americi
Me prate
Zbog molitve koju govorim
Njihove vatre. Sve što ne žele
Sve što bacaju u mene. Ne dobiju

Kad sanjam, ja sam crnac
Neću pušit šefovima
Zato me love

U stanu nema vode. U državi nema hrane
Samo maramice i smeće. Razmjenjujemo cipele i prstenje
Slijedimo sebe po sobi
Za ručak u zdjele sjeckamo kurce
Psi nam grizu u čela. Gledamo se u ogledala
Naše rane: sive crvene crno roza
Zjenice kao golubari. I ljubičasta preleti tijelom

Ljudi preprodaju ljudsko meso
Čujem ih, dolaze po mene
U taksiju me zaustavlja policija. Svi sudjeluju
Pretvaraju me u komad mesa
Vidim svoju kičmu
Živce u vjetru

Adendum Karamazovima

1.

Šjamalan je radio Karamazove u Špasteatru
Da Ivan sve uništi
Cijelu kuću kao stejtment

Tako da može pokazati na mamu u mnoštvu
Blinded by his passions
And his “translucent amber of dreams”
Music made manifest

2.

Bili smo u Nikaragvi. S Mladinskim kazalištem.
Plakao od sreće i groze.
Stare hramove u kojima su nas iskorištavali. Lavići koje
su svezali. Ranije kad su se bijeli psi kovitlali. Noću. Preko
rijeke. Koje su poklali i pojeli delfini. Te je čudan crni krak
izmilio prema meni. Naše su se vođe okrenuli protiv nas.
Radili Karamazove. A oni su nas mučili i zatvarali, da više
nismo znali formirat rečenice. Vlastite vojnike su mučili
u vlastitom blatu.

Na kraju me šaman vodi iza hrama:
— *Are your people guilty?*
— *Some of them, yes...* Klečim. Palim štapić za naciste...

Kovali smo otpor, kad odjednom usred mog govora,
kojim sam rekao sve što nisam mislio: Matajc prekida
misiju, da sada završavamo odnosno prelazimo
NA MATERINSKU LJUBAV...

— Netko protestira da je luđakinja. Da bi tu moglo završiti...
— Vidjet ćeš, Dostojevski je velik!

I vidiš sam kako mržnja stvara neprijatelje od svih nas.
Kako užas sije svoje sjeme.

I vidiš u očima braće kako su me počeli mrziti. Da me
odjednom žele ubiti.

Da od straha svatko misli samo na svoju guzicu. Da sam se
rasplakao kad sam se vratio. Grlio sve kao svoje najdraže
prijatelje. Sreća je pumpala iz mene. Gorjela me.

Armagedon lude ljubavi koju je rodilo bezgranično nasilje
parao mi je utrobu.

Da sam je rasipao. Zbog gole potrebe. I zagrlio Ivana.
Vukla me da ih zagrlim.

Neke pravovremeno. Neke prekasno.

“Što sada možemo očekivati od ovih naših vojnika koji bi
nas trebali štititi?! Lisice?

Nož u leđa? Super. Naši snovi postali su jedina legitimna
mogućnost otpora!”

A kad smo se vratili, Željko i ja gledali smo za stup svezane
laviće kako cvile i pate i kovali planove da ih oslobođimo.
Osjećao kako u meni raste bijes.
Kako prelazi s generacije na generaciju...

Sjedio sam tamo usred džungle i nisam znao kako da ih
spasim. Naši generali su nas izdali. Podjarmljivali vlastite
ljude.
Iz obične sadističke zajebancije. Kako napasti nešto
takvo?

“S tim svojim pucaljkama trčkarate naokolo i mislite da
ćete održavati red?!”

Onda sam morao razdijeliti svijet na jednake dijelove
A ne možeš dijeliti svijet jednakomjerno...

3. PERSONAL NOTE

Inače ništa posebno.
Gledao sam tog pauka
Kako visi u centru mreže
In the morning when the masks come off

Nina Š. je postala striptizeta
I to vrlo nadarena u nekom zagušljivom bircu
Nakon susreta u jednom stanu ljubila me

Dok su avioni na televiziji parali nebo
Bombe padale na azijske kipove sa šest očiju
A ja sam snimao. Totalno izvan sebe

Čudno. Da čak ni Oliver Stone. Koji je sve to režirao
Nije imao pojma
Visio na telefonu. Stalno visio na telefonu...

4.

— On je bio polip
— Da, jedno oko mu je bilo plavo a drugo zeleno

Tražili smo ga, lovili. Smerdjakova
Kišilo je. Znali smo da je blizu
Imao sam cijele kuće išarane. Riječi su se topile
Dok smo ga lovili. Tinta je kapala
I bio je filing kao da želimo zaustaviti kišu
Užas. Da pada. I da će isprati. Sve

Nađemo ga u jednoj od kuća. Skočio je dolje
S glave potkrovlja i strašno se cerio.
Aljoša ga je odveo: Znao sam da ga moram ubiti
Inače to nikad neće prestati
To sam intenzivno osjećao: Zloban je!
Zatim u mojim rukama mislim kako ironično

Udarim ga čekićem, da se onesvijesti kao debela kornjača
koja on jest

Oštrim krajem mu razmrcvarim ono što je ostalo od
njegovog malog mozga

Otvaram vrata: Smerdjakov je mrtav! Ja sam ga!

Svi prekinu predstavu

Grle me

Slika neizbrisivog zločina urezuje mi se u pamćenje

Tamo je svaki put kad zatvorim oči

Svaki put kada zakrijem lice

5.

Odjednom izgubljen. U bijesu. U prašumi. Love me svinje
i majmuni i tigrovi. Kiša pada. Zvukovi jesu. Zovem
upomoć. Jer sam se izgubio. I postao svinja

“Da bih pisao istinu. Direktno. Kako je to zajebano!”

A svijet se raspadao. Trčao van iz ogradae

Bježao od ljudoždera

Na kraju stigao tamo odakle sam krenuo

Iza ograda koja razdvaja: kriminalce od ljudi

Ali izvan nje

Okus drveća

Došao do jogina. Imao šumove u glavi. Iza kuće za
hramom. Uhvatio me za glavu i očistio mi mozak s ful
lijepom melodijom
I bio sam čist

6. “NIKADA NEĆU BITI GENERAL”

Ljubim tvoj trbuh i sve sokove u njemu
Sve što se pretače u tebi
Ljubim vodu koja jesi i sve što u tebi teče
Nije li to dovoljno bar za malu renesansu?

Volim noći, jer mogu zamišljati
Da smo jedini na zemlji
Premda smo među milijunima samo brojka
S obzirom na rang
I raspoloženje nekog nadređenog
U mravinjaku
I nitko nema pojma

Mi smo jedini pravi mediji

Mi nosioci pamćenja

Mi provodnici i prijemnici

Mi zvijezde i sunca na zemlji

Mi databaze svijesti

Mi ne sistem, mi ritam

Mi poruka

Mi knjiga koja se piše

Čita govori i prevodi

Povezani kroz generacije sa svime što živi

Kao planeti i školjkice u beskrajnoj spirali

Gdje se ništa ne može osamiti

Gdje je tekst iskustvo

Gdje se uopće ne mogu postaviti granice

Gdje ne možeš povući crte jer spirala traje beskonačno

Gdje koncept granica, pisma, podjela, moju, tvoju

Osamljivanje ortodoksne znanosti pada

Propada

Mi smo prave države

Mi kvantne praelektrane prirode

Mi najsavršenija najnaprednija tehnologija na Zemlji

Prije poreza i rodnih listova fikcija

Ovaj tekst su tijela tvoga ∞ bića

Ovaj tekst je tvoje tijelo

Mi prijenosnici
Mi knjige života
Živa pjesma
Prenosiva
Otvorena
Neprivatizirljiva

Mi srca zemlje
Mi bit i puls i suzvučje tijela
Naspram zupčanika pretpotopnih kotača

Mi prekodržavni
Mi razdijeljeni
Mi raseljeni
Samo-prognani i gonjeni dalje
Izbrisani ali prefrigani

Na vjetru i suncu prognani pogani
Nerealizirani partizani

Mokri od boja i bojazni laži
Revolucijâ
Za čiji je okret
Valuta krv

Bogatstvo nacija smo mi
Mi blaga
Mi posrednici izvora neiscrpnih energija
Nekupljivi
Neprivatizirljivi
Besmrtni
Jer živi
Mi prijenosnici
Mi knjige života
Živa pjesma
Prenosiva
Otvorena
Neprivatizirljiva

Return to Nikola Tesla

Peace can only come as a natural consequence of universal enlightenment.
Nikola Tesla: *My Inventions*

U restoranu je Tata za stolom proklinjaо metafiziku
A po noćи ju je pisao

Sam u njihovim igrama i arkadama
I koridori soba iz kojih ljudi
Ulice opasne i prljave

Skoči! Plivaj! Pa ćeš vidjeti
Ideš li
Dolaziš li
Jesi li tamo
Da li te
Činiš li
Ili ne
Zagriš li nekoga
Ili se držiš za sebe

Tamo je stajao i gledao njihove kuće
Bunare i zgrade.
Nije video. Bilo je brdo
I bilo je lijepo
Počeo sam graditi
Razne lijepе stvari
Od cvijećа do sjajnih sitnica
Od noževa i stolova
Minareta i uopće svih stvari
Ali došli su ljudi

S prljavim prstima
I jeli i pili i žicali kintu
Htio biti čist jebemti
“Izgraditi svjetlo”
Bar nešto lijepo
Najprije glazbu
Bez distance
Organizirao sam i radio
Ali zaposjeli su projekt
Krčmar je htio novac
Francuska djevojčica me isfilozofirala
Kad sam citirao Pounda:
This wind out of Ferrara
Paradise
Ne da bih bio Tamo
Poznao samo po imenu

“We’re so different
But in the dark we’re one”

Ona se svlači
U kupaonici temperamenta
Pijani tinejdžeri razbijaju flaše
O ograde. O mora
Dok nitko ne gleda
Nešto nedostaje
Gledam kako piša

Vidim svaku poru njezine vulve
Kako pulsira, sudi, diše let
istina mirisa
Čitava Kaspar Hauser
Svuće se i prilazi... meni
I dodir je jezik
Ali, kada se ljubimo
Ona miriše sebe

J. P. Morgan Rostchild

Luđaci se okupljaju
Na kraju u zapuštenoj tvornici
Konspiriraju da idu u nebo
Preci su ih na pokretnoj traci
Otvorili u pustinji na grčeve
Sada ne idu u stanice

“Dijalog je mrtav. Dijalog je mrtav”
Ponavlja dok se gubi...
“Jesam li škrtac kad bih trebao biti socijalist?”
“Najbolje kod škrca koji želi biti optimist, jest da to nije.”
“*Maybe you’re right ...*”

Kako promatra
Lutamo
Tko smo? Što smo?
Leševi s vrha leševa vladaju

Tu smo

Sve je kul
Ako imaš keš
Jeleni ti jedu iz ruke
I sa stolova koje su bogataši ostavili
Ispred svojih gigatonskih jahti
Galebovi klikću
Sunce se diže
I svima se diže
Možeš biti tu
Da se ne bojiš
Da možeš biti čovjek i ujedno čist kao životinja

Note to self

Ljepota je jednostavna
Ne trebaš je zamotavati u opskurne
Kvaziintelektualne simbole
Vidi ljepotu mrava
Koji ti dolazi na list slučajno
Pa ga moraš frknuti želiš li nastaviti

Elektrika nije hermetična
Poezija nije masturbacija u eter
Ona je pismo
Upravo nekome
Tebi

Mir

Je crta tvoje ruke preko moga tijela

Roditeljske vate

Djeca omotana u roditeljske vate
Spotiču se jedno o drugo
Da bi se vate prenosile
I to su njihova djetinjstva
Zatim žive živote
Zajedno u kuhinji i zovu mame
Kako skuhati
Kako prati

Te škrabotine izbrisane iz ljubomore
Prisiljene da postanu
Djela osvete

Netko piša, traži se
Misli, trudi se, ne nađe
I ide dalje

Samir Alliou je izgubio telefon u močvari
I počeo propovijedati plemenski savez
Ja našao prijatelje u ljudima
Koji su jednostavno išli i upustili se
U istraživanja i močvare
Nepoznatih životinja bez mnogo razmišljanja
Bacili su se i vidjeli i saznali kasnije
Pa i kad je možda bilo prekasno
Ali to se zove
Život

London

Dileri i žene koje su gole i uplakane izbacili i stanova
Diskutiram s Marleyjem: Kako žena? — Ne vide se često
Govorim o cvjetovima u njegovoj knjizi koji su povezani
sa smrću

Djeca mogu misliti da su cvjetovi rane, keksi ili
medvjedići

Skriveni čak od vječne noći
Koja iza stakla škripi svoja proročanstva

A tvornica proizvodi ljesove
Samo ljesove

Gestapo sreće

Čistoća grafita i izgubljene nevinosti
Adam i Eva zatvoreni u krugu epruvete
Budi se
Ili nađe
Ili mrzi pravila
Ili misli
Ili ignorira
Ili nema morala
Tko daje
Tko je čist
Tko sam ostane

Gorka je noć

Pohvatajmo se
Ispod prozora
Primarno potrebni
Propovijedajmo o bogu
Uzmimo tu slobodu
I plačimo divlje
Jurnimo u stvari
Koje nemaju za naše grijeha
Tvrde i meke
Nakon kafkijanske vožnje liftovima
Na ogromnom krevetu
(Drugi ljudi su u sobi)
Nekako želi otići
Ali legne na mene
I kad njena odjeća klizne s nje
Da idemo pod pokrivač
Da joj kružno sišem uho
I uzdiše kad se spustim do njene ključne kosti
Koju ližem, i njene male čvrste grudi
Kako me uzbudi i zatim čeka
Da ga primi prstima i liže
Želim dolje
Dignem je da je ližem

Bilo je to vrijeme kad su marljivi ljudi ustajali
Da bi odlazili kroz mrak na posao
I kad su oni koji su umišljali da pišu njima, pisali o njima
Prije nego su zaspali u svojim toplim naslijednim
krevetima

Tibor
Hrs
Pandur

**Notranje
zadeve**

XXX

Give me a future to fight against
Give me tenderness and you'll give me form

The trembling of the hand
Against the frail window of the metro

This gaping hole that makes me write
This gaping hole between us

Ne nisem bil Vietnam

Ti si bil
Skoz tebe sem bil tam
Sin očetu kao
Da je spoznal brezčutnost, preden je šel
Kako se je razveselil potnega lista
Kako se je prvi otepjal posilstev
Prvo noč od svojih sovojakov
Med scanjem in blatom nekdo
Vstane, da bi posilil nekoga
Norost vojne, nič me ni ganlo, pizda
Sem šel videl random scene
Gverila napade, v bare vržene bombe
Ljudi raznese, eni še kar streljajo, in ladjo
Jaz med njimi in opazujem
Nekdo pride k moji mizi in ti lutaš
Letaš pri ograji blizu planine
Za domov, za mano, za malo zemlje
In pol sem razumel, zakaj so se ti ljudje borili
Za en *patch* / za eno krpico zelenja
Kjer lahko so in majo mir
Pred drugimi

Država v državi

V Južni Ameriki
Me zasledujejo
Zaradi molitve, ki jo govorim
Njihovi ognji. Vse, kar nočejo
Vse, kar mečejo vame. Ne dobijo

Ko sanjam, sem črnc
Nočem nastavlјat šefom
Zato me lovijo

V stanovanju ni vode. V državi ni hrane
Samo robčki in smeti. Čevlje si menjujemo in prstane
Hodimo za sabo v sobi
Za kosilo si v sklede režemo kurce
Psi nam grizejo čela. Gledamo se v zrcala
Naše rane: sive rdeče črno roza
Zenice kot golobarji. In vijolična barva čez telo

Ljudje preprodajajo človeško meso
Slišim jih, pome prihajajo
V taksiju me ustavi policija. Vsi sodelujejo
V kos mesa me spremenijo
Vidim svojo hrbtenico
Živce v vetru

Adendum h Karamazovim

1.

Šjamalan je delal Karamazove v Špasteatru
Da Ivan vse uniči
Celo bajto kot stejtment

Da bi znal pokazat na mamo v množici
Blinded by his passions
And his “transluscent amber of dreams”
Music made manifest

2.

Bli smo v Nikaragvi. Z mladinskim teatrom.
Jokal od sreče in groze.
Stare templje v katerih so nas izkoriščali. Levčki, ki so jih zvezali. Prej ko so se beli psi vrtinčli. Ponoči. Čez reko. Ki so jih poklali in pojedli delfini. In je čudna črna lovka pršla ven proti meni. Naše vodje so se obrnile proti nam. Delali Karamazove. Oni pa so nas mučili in zapirali, da nismo znali več formirat stavkov. Lastne vojake so mučili v lastnem blatu.

Na koncu me šaman vodi za templjem:
— *Are your people guilty?*
— *Some of them, yes...* Klečim. Prižgem palčko za naciste ...

Kovali smo odpor, ko naenkrat med mojim govorom, ko sem povedal vse kar nisem mislil: Matajc prekine misijo, da zdaj zaključujemo oz. prehajamo

K MATERINSKI LJUBEZNI ...

— Nekdo protestira, da je norec. Da bi se tukaj moglo končat ...

— Boš vidla, Dostojevski je velik!

In videl sem kako sovraštvo dela sovražnike iz nas vseh. Kako groza seje svoje seme. In videl v očeh bratov kako so me začeli sovražit. Da me naenkrat hočejo ubit.

Da od strahu vsak misli samo na svojo rit. Da sem se razjokal, ko sem prišel nazaj. Objemal vse kot svoje najdražje prijatelje.

Sreča je pumpala iz mene. Gorela me je.

Armagedon blazne ljubezni, ki jo je rodilo brezmejno nasilje, mi je trgal drobovje.

Da sem jo razdajal. Od sile. In objel Ivana. Me vlekla, da jih objamem.

Nekatere pravočasno. Nekatere prepozno.

“Kaj lahko zdaj pričakujemo od tistih naših vojakov, ki bi nas naj varovali?! Lisice? Nož v hrbet? Super. Naše sanje so postale edina legitimna možnost upora!”

In ko smo se vrnili, sva z Željkom gledala na drog zvezane
levčke kako so civilili in trpeli in kovala načrte, da jih
osvobodiva. Čutu kako jeza v meni raste.
Kako prehaja iz generacije v generacijo...

Sedel sem tam sred džungle in nisem vedel kako jih naj
rešim. Naši generali so nas izdali. Zasužnjevali lastne ljudi.
Iz navadne sadistične zajebancije. Kako napast nekaj
takega?

“S svojimi pokalicami tekate naokrog in mislite, da boste
ohranili red?!”

Pol sem moral razdelit svet na enakomerne dele
In ne moreš delit sveta enakomerno...

3. PERSONAL NOTE

Drgač pa nič posebnega.
Gledal sem tega pajka
Hengat v centru mreže
In the morning when the masks come off

Nina Š. je postala striptizeta
In to zelo nadarjena v nekem zatohlem pajzlu
Po sestanku v nekem stanovanju me je poljubljala

Letala na televiziji pa so šopala
In bombe so padale na azijske kipe s šestimi očmi
Jaz pa sem snemal. Ves navdušen

Čudno. Da še Oliver Stone. Ki je vse to zrežiral.
Ni mel pojma
Visel na telefonu. Skoz visel na telefonu...

4.

— Polip je bil
— Ja eno oko je imel modro drugo pa zeleno

Iskali, lovili smo ga. Smerdjakova
Deževalo je. Vedli smo, da je blizu
Cele hiše sem mel popisane. Besede so se topile
Ko smo ga lovili. Je črnilo kapljalo
In filing je bil kot da hočemo ustaviti dež
Grozo. Da pada. In da bo spral. Vse

Najdemo ga v eni od bajt. Skoču je dol
Iz glave podstrešja in se blazno režal.
Aljoša ga je odpeljal: Vedu sem da ga moram ubit
Drgač se to ne bi nikoli končalo
Intenzivno sem to čutu: Hudoben je!
Potem v mojih rokah mislim kako ironično

S kladivom ga butnem, da se onesvesti kot debela želva, ki je
Mu z ostrim delom razmesarim kar je ostalo od njegovih
majhnih možganov

Odprem vrata: Smerdjakov je mrtev! Jaz sem ga!
Vsi prekinejo predstavo
Me objemajo

Podoba neizbrisnega zločina se mi zažre v spomin
Tam je vsakič, ko zaprem oči
Vsakič ko si zakrijem obraz

5.

Naenkrat zgubljen. V besu. V pragozdu. Me lovijo svinje in
opice in tigri. Dež pada. Zvokovi so. Pomoč kličem. Kr sem
se zgubil. In postal svinja

“Da bi pisal resnico. Direktno. Kako je to zajebano!”

In svet je razpadal. Tekel iz ograje ven
Bežal pred ljudožerci
Na koncu prišel, kjer sem začel
Za ograjo, ki loči: kriminalce od ljudi
Ampak zunaj nje
Okus drevesa

Prišel do jogija. Mel šume v glavi. Za hišo za templjem
Me je prijel za glavo in s ful lepo melodijo očistu možgane
In sem bil čist

6. “NIKOLI NE BOM GENERAL”

Ljubim tvoj trebuh in vse sokove v njem
Vse kar se pretaka v tebi
Ljubim vodo, ki si in vse kar v tebi teče
Ni to dovolj vsaj za malo renesanso?

Rad mam noči, ker si lahko predstavljam
Da sva edina na zemlji
Čeprav sva sredi milijonov samo cifra
Glede na rang
In razpoloženje nekoga nad-rejenega
V mravljišču
In nihče nima pojma

Mi smo edini pravi mediji

Mi spomina nosilci

Mi prevodniki in sprejemniki

Mi zvezde in sonca na zemlji

Mi databaze zavesti

Mi ne sistem, mi ritem

Mi sporočilo

Mi knjiga, ki se piše

Bere govor in prevaja

Povezani skoz generacije z vsem kar živi

Kot planeti in školjkice v neskončni spirali

Kjer ne moreš nič osamit

Kjer je tekst izkušnja

Kjer ni mej sploh možno postaviti

Kjer črt ne moreš potegnit, ker traja spirala neskončno

Kjer koncept mej, pisav, delitev, mojo, tvojo

Osamitev ortodoksne znanosti prepade

Propade

Mi smo prave države

Mi kvantne praelektrarne narave

Mi najpopolnejša najnaprednejša tehnologija na Zemlji

Pred davki in rojstnimi listi fikcij

Ta tekst so telesa tvojega ☺ bitja

Ta tekst je tvoje telo

Mi prenosniki
Mi knjige življenja
Živa pesem
Prenosljiva
Odprta
Neolastljiva

Mi srca zemlje
Mi bit in utrip in sozvočje teles
Napram zobnikom predpotopnih koles

Mi čezdržavni
Mi razdeljeni
Mi razseljeni
Samo-izgnani in gnani dalje
Brisani, a prebrisani

Na vetru in soncu izgnani pogani
Nerealizirani partizani

Mokri od boja in bojazni laži
Revolucij
Za obrat
Katerih je valuta kri

Bogastvo narodov smo mi
Mi zakladi
Mi posredniki virov neizčrpnih energij
Nekupljivi
Neolastljivi
Nesmrtni
Ker živi
Mi prenosniki
Mi knjige življenja
Živa pesem
Prenosljiva
Odprta
Neolastljiva

Return to Nikola Tesla

Peace can only come as a natural consequence of universal enlightenment.
Nikola Tesla: *My Inventions*

V restavraciji je Ata za mizo klel čez metafiziko
Ponoči pa jo je pisal

Sam v igriah in arkadah
In koridorji sob iz katerih ljudje
Ulice nevarne in umazane

Skoči! Plavaj! Pa boš vidu

Al greš
Al prideš
Al si tam
Al te
Al nardiš
Al ne
Al objameš nekoga
Al se zase držiš

Tam je stal in gledal njihove hiše
Vodnjake in bloke. Ni videl. Je bil hrib
In lepo je blo
Sem začel gradit
Razne lepe stvari iz rož in sijočih scenic
Iz nožev in miz
Minaretov in sploh vseh stvari
Pa so prišli ljudje
Z umazanimi prsti
In jedli in pili in žicali dnar

Hotel bit čist jebemu
“Zgradit luč”
Vsaj nekaj lepega
Najprej glasbo
Brez distance
Sem organiziral in delal
Ampak so zasedli projekt
Krčmar je hotu denar
Francoska deklica me je izfilozofirala
Ko sem citiral Pounda:
This wind out of Ferrara
Paradise
Ne da bi bil Tam
Poznal samo po imenu

“*We're so different*
But in the dark we're one”

Ona se sleče
V kopalnici temperamenta
Pijani najstniki razbijajo flaše
Ob ograje. Ob morja
Ko nihče ne gleda
Nekaj manjka
Gledam kako lula
Vidim vsako poro njene vulve
Kako utripa, sodi, diha let

Resnica vonja
Vsa Kaspar Hauser
Sleče se in pride ... k meni
In dotik je jezik
Ampak, ko se poljubljava
Ona voha sebe

J. P. Morgan Rostchild

Norci se zbirajo
Na koncu v zapuščeni tovarni
Konspirirajo, da bi šli v nebesa
Predniki so si jih po tekočem traku
Odprli v puščavi na krče
Zdaj ne grejo na postaje

“Dialog je mrtev. Dialog je mrtev”
Ponavlja, ko se zgubi...
“Sem skopuh, ko naj bi bil socialist?”
“Najboljše pri skopuhu, ki hoče bit optimist, je, da to ni.”
“*Maybe you’re right ...*”

Kako opazuje
Tavamo
Kdo smo? Kaj smo?
Trupla z vrha trupel vladajo

Tu smo

Vse je kul
Če maš keš
Jeleni ti jejo iz rok
In z miz, ki so jih bogataši zapustili
Pred svojimi gigatonskimi jahtami
Galebi kričijo
Sonce prihaja
In vsem prihaja
Lahko si tu
Ne da bi se bal
Da si lahko človek in hkrati čist kot žival

Note to self

Lepota je preprosta
Ne rabiš je zavijat v obskurne
Kvazi intelektualne simbole
Glej lepoto mravlje
Ki ti pride na list slučajno
In jo moraš frcnit proč, če hočeš nadaljevat

Elektrika ni hermetična
Poezija ni masturbacija v eter
Je pismo
Točno nekomu
Tebi

Mir

Je črta tvoje roke čez moje telo

Vate staršev

Otroci oviti v vate staršev
Se prekopicujejo drug čez drugega
Da se vate prenašajo
In to so njihova otroštva
Potem živijo življenja
Skupaj v kuhinji in kličejo mame
Kako skuhat
Kako prat

Te čačke zbrisane iz ljubosumja
Prisiljene, da postanejo
Dejanja maščevanja

Nekdo ščije, se išče
Misli, trudi, ne najde
In gre dalje

Samir Alliou je zgubil telefon v močvirju
In začel pridigat plemensko zvezo
Jaz našel prijatelje v ljudeh
Ki so kar šli in se spustili
V raziskovanja in močvirja
Neznanih živali, ne da bi kaj dosti razmišljali
Vrgli so se in videli in zvedli kasneje
Tudi ko je bilo mogoče prepozno
Ampak temu se reče
Življenje

London

Dilerji in ženske, ki so jih gole in objokane zabrisali iz
stanovanj

Debatiram z Marleyjem: Kako žena? – Ne vidita se dosti
Govorim o rožah v njegovi knjigi, ki so povezane s smrtjo
Otroci lahko mislijo, da so rože rane, piškotki ali
medvedki

Skriti celo pred večno nočjo
Ki za stekli škripa svoje prerokbe

Tovarna pa proizvaja krste
Samo krste

Gestapo sreče

Čistost grafitov in izgubljene nedolžnosti
Adam in Eva zaprta v krogu epruvete
Se zbuja
Al najde
Al pravila sovraži
Al misli
Al ignorira
Al nima morale
Kdor da
Kdor je čist
Kdor sam ostane

Grenka je noč

Pomečkajva se
Pod oknom
Primalna pomanjkanja
Popridigajva o bogu
Jemljiva si svobodo
In jočiva divje
Poganjajva se o stvareh
Ki nimajo za najine grehe
Trde in mehke
Po kafkarjanski vožnji z dvigali
Na postelji ogromni
(Drugi ljudje so v sobi)
Nekak hoče it
Ampak se zlekne name
In ko njena oblačila drsijo z nje
Naj greva pod odejo
Naj ji krožno cuzam uho
In vzdiha, ko se spustim do njene ključnice
Ki jo ližem in njene majhne trde prsi
Kako me vzburi in potem čaka
Da ga zajame s prsti in liže
Hočem dol
Dvignem jo, da bi jo lizal

Bil je to čas, ko so pridni ljudje vstajali
Da bi zakorakali skozi mrak v službe
In so tisti, ki so si umišljali, da pišejo o njih, pisali o njih
Preden so zaspali v svojih toplih podedovanih posteljah

Tibor
Hrs
Pandur

**Internal
Affairs**

Translated by
Jasmin B. Frelih,
THP & Jeffrey Young
and Jernej Zupanič

XXX

Give me a future to fight against
Give me tenderness and you'll give me form

The trembling of the hand
Against the frail window of the metro

This gaping hole that makes me write
This gaping hole between us

No I wasn't Vietnam

You were
I was there through you
Son to his father, kind of
That he experienced callousness before he left
How he rejoiced in his passport
How he was the first to fight off rapes
That first night from his comrades
Amidst piss and shit someone
Stands up to rape someone else
The madness of war, nothing fazed me a fuck
I went saw random stuff
Guerilla attacks, bombs thrown into bars
People explode, others keep on shooting, and the ship
I observe among them
Someone comes to my desk and you're fluttering
You're flying next to the fence close to the mountain
For a homecoming, for me, for some land
And then I understood what these people fought for
For a patch / for a morsel of land
Where they could stay and have peace
From others

State within a state

In South America

I'm tracked

Because of a prayer I speak

Their fires. Everything they reject.

Everything they throw at me. They don't get

I'm a nigger when I dream

Don't want to put out for bosses

So they're after me

There's no water in the apartment. No food in the country

Just tissues and trash. We exchange shoes and rings

We follow ourselves through the room

For lunch we chop our dicks into a bowl

Dogs bite our foreheads. We watch ourselves in mirrors

Our wounds: Grey red black pink

Irises like pigeonfolk. And purple streaks down bodies

People traffic human flesh

I hear them, they're coming for me

Cops stop me in a cab. They're all in it together

They turn me into a piece of meat

I see my spine

My nerves in the breeze

Addendum to the Karamazovs

I.

Shyamalan did the Karamazovs on Comedy Central
That Ivan destroys it all
The whole house in a statement

So he can pinpoint a mother in the crowd
Blinded by his passions
And his “translucent amber of dreams”
Music made manifest

2.

We were in Nicaragua. With Mladinsko Theater. Wept
from joy and horror
Old temples where they exploited us. Baby lions all tied up.
Before when white dogs whirled around. At night. Across
the river. Who were butchered and eaten by dolphins.
And a strange black tentacle came out toward me
Our leaders turned on us. We staged the Karamazovs.
And they tortured us and locked us up, so we couldn’t even
form sentences anymore.
Their own soldiers they tortured in their own filth.

At the end a shaman leads me behind the temple:

- Are your people guilty?
- Some of them, yes ... I kneel. Light incense for the Nazis

We forged a resistance, when suddenly amid my speech, where I said everything I didn't mean to: Matajc interrupts the mission that we're finishing up now, or slowly moving to MOTHERLY LOVE ...

- Someone protests that she's a fool. That it should end here ...
- You'll see, Dostoyevsky is great!

And I saw how enmity begets enemies amongst us all. How horror sows its seed. And saw in the eyes of brothers how they began to hate me. How they suddenly wanted to kill me. How fear made them cover only their own asses. How I blew up with tears when I returned. Embraced all my dearest friends. Happiness pumped out of me. Enflamed me.

The Armageddon of insane love, begotten by boundless violence, tore at my guts. That I gave it away. From sheer necessity. And embraced Ivan. It forced me to hug them. Some of them in time. Some of them too late

“What can we now expect from our soldiers, who are meant to protect us?! Cuffs? A knife in the back? Great. Our dreams have become our only legitimate form of resistance!”

And when we returned, Željko and I watched baby lions tied to a pole
how they squealed and suffered, and hatched up plans to free them.
Felt how the rage grew inside me.
How it's transmitted from generation to generation ...

I sat there in the middle of the jungle and had no idea how to save them.
Our generals betrayed us. Enslaved their own people.
Out of pure sadistic mockery. How to attack something like that?

“You run around with your fire-sticks and think you'll maintain order?”

Then I had to divide the world evenly
While the world refuses to be divided evenly

3. PERSONAL NOTE

Nothing special really.
I watched this spider
Hang in the middle of his web
In the morning when the masks come off

Nina Š. had become a stripper
And a very talented one at that, in some stifling dump
After meeting her in some apartment she kissed me
While airplanes on TV flew fast and
Bombed six-eyed Asian statues
And I recorded it. Totally out of it

Weird. Even Oliver Stone. Who directed it all. Had no idea
Hung on the phone. Hung on the phone all day long ...

4.

— He was a polyp!
— Yeah, one of his eyes was green the other blue

We stalked, we hunted: Smerdyakov
It rained. We knew he was close
I had whole houses graffitied. Words melted

As we hunted him down. Ink dropped
And the feeling was we wanted to stop the rain
The horror. Of falling. And that it'd wipe away. Everything

We find him in one of the barracks. He jumped down
From the head of some attic and grinned insanely.
Alyosha took him away: I knew I had to kill him
Otherwise this would've never stopped
Intensely I felt this: He's evil!
Then in my hands. I think how ironic
I whack him with a hammer, he faints like the fat turtle
that he is.
With the sharp end I butcher what's left of his little brain
I open the door: Smerdyakov is dead! I did him in!
Everybody interrupts the show and embraces me

The image of an unerasable crime is etched into my
memory
It's there every time I close my eyes
Every time I hide my face

5.

Suddenly lost. In rage. In the jungle. Hunted by pigs and tigers and monkeys Rain falls. Sounds are. I call for help. Because I lost myself. And became a pig

“To write truth directly. That’s the fucking hardest!”

And the world was falling apart. Ran out through the fence

Ran from cannibals

In the end reached the place where I started

Behind the fence that separates: criminals from men

But outside of it

The taste of trees

Came to a yogi. Had noises in my head. Behind the house behind the temple

He held my head and cleaned my brain with a real beautiful melody

And I was clean

6. “I’LL NEVER BE A GENERAL”

I love your stomach and all the juices in it
All that runs through you
I love the water you are and all that runs in you
Can’t this be enough for a small renaissance at least?

I like nights because they make me imagine
We’re alone on Earth
Although we’re just numbers amid millions
According to the rank
And the mood of some superior
In an anthill
And no one has any idea

We are the only true mediums

We the carriers of memory
We the conductors and receivers
We the stars and suns on earth
We the databases of consciousness
We the un-system, we the rhythm
We the message
We the book that's being written
Read spoken and translated
Connected across generations with everything living
Like planets and seashells in an infinite spiral

Where you can't isolate nothing
Where the text is an experience
Where borders can't even be drawn
Where lines can't be drawn because the spiral lasts forever
Where the concepts of borders, scripts, divisions, mine,
yours
The isolation of orthodox science fails
Falls

We are the true countries
We the quantum ur-power stations of nature
We the most perfect, most developed technology on Earth
Before taxes and birth certificates of fictions

This text are the bodies of your ∞ being
This text is your body

We the transmitters
We the books of life
The living song
Transferrable
Open
Non-privatizable

We the hearts of the earth
We the pulse and beat and the harmony of bodies
Against the cogs of antediluvian wheels

We the trans-national
We the divided
We the displaced
The self-deported and driven further
Erasred but devious

Pagans deported on sunlight and wind
Unrealized partisans

Wet from the struggle and the fear of lies
Of revolutions
Whose rotation's
Currency is blood

The wealth of nations we are
The treasures
The brokers of sources of inexhaustible energies
Unbuyable
Non-privatizable
Immortal
Because alive

We the transmitters
We the books of life
The living song
Transmittable
Open
Non-privatizable

Return to Nikola Tesla

Peace can only come as a natural consequence of universal enlightenment.
Nikola Tesla: *My Inventions*

Daddy cursed metaphysics all day long
But at night he wrote it

Alone in their games and arcades
And rooms from which people
Dangerous and dirty streets

Jump! Swim!
And you'll see
If you go
If you come
If you're there
If you
If you make it
If not
If you hug someone
Or keep to yourself

There he stood and watched their houses
Their tenements and wells
He didn't see. There was a hill
And it was beautiful
I started to build
All sorts of nice things
From petals to shiny things
And tables and knives
With minarets and just all things

But then people came
With dirty hands
And ate and drank and scrounged for cash
I just wanna be pure goddammit!
“Build light”
At least something beautiful
Music first
Without distance
I organized and worked
But they owned the project
The innkeeper wanted cash
A French girl outphilosophized me
As I quoted Ezra Pound:
“This wind out of Ferrara
Paradise”
Without being There
Knew it just by name

“We’re so different
But in the dark we’re one”

She undresses in the bathroom
Her pubic hair is gold
Teenagers shatter empty bottles
In a drunken stupor
Against fences. Against seas
When no one’s watching

Something's missing
I see her pisssssss
Every pore of her vagina
Beating, smiling, judging, breathing flight
The truth of scent
All Kaspar Hauser

She undresses and comes ... to me
And touch is language
But when we kiss
She only smells herself

J. P. Morgan Rostchild

Madmen gather
In the end in an abandoned factory
They conspire to go to Heaven
Their ancestors opened it up on cramps
Through production belts
Now they don't assume positions

“Dialogue is dead. Dialogue is dead”
He repeated as he lost himself
“Am I a tight fist, when I should be a Marxist?”
“The best thing about a capitalist, when he wants to be an
optimist
Is, that he isn’t ... one.”
“Maybe you’re right”

He observes
We wander
Who are we? What are we?
Corpses from a pile of corpses rule

Translated by: Jasmin B. Frelih, THP & Jeffrey Young

Here we are

Everything's cool
If you got cash
Deer eat from your hands
And from tables abandoned by the rich
In front of their gigaton yachts
Seagulls screeching
The sun's coming
And everybody's cumming
You can be here
And not be afraid
That you could be human and simultaneously pure as an animal

Note to self

Beauty is simple
You don't need to wrap it in obscure
Pseudointellectual symbols
Look at the beauty of an ant
That comes onto your page by chance
And you have to flick it away if you want to continue

Electricity is not hermetic
Poetry is not masturbation into the ether
It's a letter
To someone specific
To you

Peace

Is the line of your hand over my body.

Parents' padding

Children wrapped in their parents' padding
Fall all over each other
So that the padding gets transferred
And these are their childhoods
Then they live their lives
Together in the kitchen and call their mothers to ask
How to cook
How to do laundry

These scribbles erased due to jealousy
Forced to become
Acts of revenge

Somebody's pissing, missing themselves
Thinking, trying, not finding
And keeps going

Samir Alloui lost his phone in the swamp
And started preaching a tribal alliance
I found friends in people
Who just up and went and plunged themselves
Into research and swamps
Of unknown animals without thinking much
They threw themselves and saw and later found out
Maybe when it was already too late
But that's what we call
Life

London

Dealers and women who'd been thrown naked and crying
out of apartments

I'm discussing with Marley: How's the wife? — They don't
see each other much

I'm talking about the flowers in his book that are related
to death

Children may think flowers are wounds, cookies or teddy
bears

Hidden even from eternal night
Creaking its prophecies on the other side of the glass

While the factory makes coffins
Only coffins

The gestapo of happiness

The purity of graffiti and innocence lost
Adam and Eve imprisoned in the circle of a test tube
Waking up
Or findin
Or hatin rules
Or thinkin
Or ignorin
Or lackin morals
Who gives
Who is pure
Who stays alone

Bitter is the night

Let's squeeze
Beneath the window
Primal shortages
Let's preach a bit about god
Take liberty
And cry wildly
Let's dash around about things
That our sins cannot afford
Hard and soft
After the Kafkarian lift ride
On a bed so huge
(There are other people in the room)
She kind of don't wanna go
She lay down on me
And as her clothes slide off of her
Let's slip under the sheets
Let me suck on her earlobe in circles
And she sighs as I move down to her collarbone
That I lick, and her small firm breasts
How she turns me on and then waits
Before scooping it with her fingers and licking it
I want to go down
I lift her up so as to go down on her

It was a time when industrious people got up
To walk through the dawn to their jobs
And those who thought they were writing about them
 wrote about them
Before falling asleep in their warm inherited beds

Translated by: Jernej Zupanič

On the author

Tibor Hrs Pandur, born in Maribor in 1985, received a bachelor's degree in Comparative Literature in 2011, at the Faculty of Arts in Ljubljana. He is a dramatist, translator and a poet. In 2007, he coauthored and translated the text for the play *Don Juan. Kdo?/Don Juan. Who?* (Slovensko mladinsko gledališče and Athletes of the Heart). In 2008, his drama debut, *Sen 59 (Dream 59)* was realized on the stage of the Glej Theater in Ljubljana, for which he received a Young Playwright Award in 2013. He is the cofounder of the Paraliterary organisation I.D.I.O.T. and is the editor-in-chief of the IDIOT magazine since 2009. In 2010, his poetry debut, *Enerđimašina (Energymachine*, Center za slovensko književnost) was published. In 2011, it was followed by a translation debut of collected poems by Jim Morrison *Očividec (Eyewitness*, Center za slovensko književnost). In 2015 and 2016, he was the program director of the literary festival for emerging literary practices Literodrom in Cankarjev dom, Ljubljana. In 2017, his second poetry collection appeared, entitled *Notranje zadeve (Internal Affairs*, Litera).

O pjesniku

Tibor Hrs Pandur rođen je 1985. godine u Mariboru. Pjesnik je, prevoditelj i dramski pisac. U Ljubljani je završio studij komparativne književnosti. Jedan je od osnivača paraknjiževne organizacije I.D.I.O.T. i dugogodišnji glavni urednik književnog časopisa IDIOT, u kojem najčešće i objavljuje poeziju, drame i teorijske tekstove. Njegova prva drama, *San 59*, premijerno je izvedena 2008. godine u režiji Jane Pršuh, u ljubljanskem kazalištu Glej. Godine 2010. izlazi njegova prva pjesnička knjiga *Enerđimašina* (Center za slovensko književnost), a zatim, kod istog izdavača, i prijevod izabralih pjesama Jima Morrisona pod naslovom *Očevidac*. 2015. i 2016. godine bio je programski direktor festivala Literodrom, posvećenog piscima i kritičarima mlađe generacije. Prošle godine, u izdanju mariborske Litere, pojavila se njegova opsežna pjesnička knjiga *Unutrašnji poslovi*. Živi i radi u Ljubljani.

Impresum

Goranovo proljeće

Edicija

Versopolis

Urednik

Marko Pogačar

Lektura i korektura

Ana Brnardić

SKUD "Ivan Goran Kovačić"

Zagreb, Opatovina 11

info@igk.hr

www.igk.hr

Za nakladnika

Tomislav Kosovec

Oblikovanje knjige

Tina Ivezić

Damir Prizmić

Tisk

Sveučilišna tiskara, Zagreb

Naklada

1000 primjeraka

CIP zapis je dostupan u
računalnom katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 000989565.

ISBN 978-953-6126-57-6

VERSOPOLIS
akadem
poetick
literar

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

skud igk

